

UZASADNIENIE

A. H. wytoczyła powództwo przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami liczonymi od dnia zgłoszenia szkody tj. 01.11.2013r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 29 marca 2013 roku uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło w miejscowości K.. Sprawca szkody nie zachował należytej ostrożności i uderzył w tył samochodu marki A., którego pasażerką była powódka. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Na skutek wypadku powódka doznała urazu kręgosłupa lędźwiowo-szyjnego, głowy oraz szyi. Następstwem przedmiotowego zdarzenia jest zespół bólowy kręgosłupa szyjnego oraz lędźwiowo-szyjnego występujący u powódki.

Przed wypadkiem A. H. była zupełnie zdrową osobą, prowadzącą aktywny tryb życia. Po wypadku jej życie uległo diametralnej zmianie; powódka obawia się jazdy samochodem, w związku z czym każdego dnia prosi bliskich, aby odwieźli ją do pracy lub na wizytę u lekarza, regularnie zażywa leki przeciwbólowe, do dnia dzisiejszego zmaga się z zawrotami głowy, które utrudniają jej funkcjonowanie, cierpi z powodu częstych bólów odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa. Ponadto powódka podjęła leczenie u psychologa, aby poradzić sobie z zespołem stresu pourazowego, obniżonym samopoczuciem, płaczliwością, koszmarami nocnymi oraz podwyższonym poziomem lęku.

Powódka pismem z dnia 12 czerwca 2013 roku wystąpiła do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń o przyznanie kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 76,90 zł tytułem refundacji kosztów leczenia, 208,11 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów oraz 186,32 zł tytułem zwrotu utraconych dochodów.

Pozwany ostatecznie wypłacił powódce kwotę 110 zł tytułem refundacji kosztów dojazdów, 66,95 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 186,32 zł tytułem utraconych dochodów oraz 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W związku z odmową wypłaty adekwatnej kwoty zadośćuczynienia niniejsze powództwo stało się konieczne i w całej rozciągłości jest zasadne. Żądana kwota w wysokości 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest w pełni zasadna i adekwatna do doznanego uszczerbku na zdrowiu i poniesionych w związku z nim kosztów.

Roszczenia odnośnie odsetek uzasadnione są art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124 poz. 1152 ze zm.). Z ostrożności procesowej powódka wniosła o zasądzenie odsetek od dnia zgłoszenia szkody (01.11.2013r.).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa.

Pozwany przyznał, że w dacie wypadku drogowego z udziałem powódki ubezpieczalca posiadacza pojazdu marki R. nr rej. (...) w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Przyznał także, że wypłacił powódce świadczenia na łączną kwotę 1.863,27 zł tytułem odszkodowania za wyrównanie poniesionych szkód i zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia spowodowanych udziałem w wypadku z dnia 29 marca 2013 roku.

Strona pozwana wskazała, że ustalając wysokość wypłaconych świadczeń, a w szczególności zadośćuczynienia opierała się na dostarczonej przez powódkę dokumentacji lekarskiej dotyczącej przebiegu leczenia. Wynika z niej, że poszkodowana z miejsca wypadku udała się karetką pogotowia do Szpitala Wojewódzkiego w Ł., gdzie stwierdzono u niej jedynie ogólne potłuczenia oraz zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Po podaniu leków przeciwbólowych bóle ustąpiły i powódka opuściła szpitalny oddział ratunkowy. Po upływie trzech dni zgłosiła się do Szpitala (...) w P., gdzie po przeprowadzeniu badań nie stwierdzono u niej świeżych zmian pourazowych, rozpoznając jedynie stłuczenie kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego oraz powierzchowny uraz powłok głowy. Po dwóch dniach wypisano powódkę do domu z zaleceniem korzystania z kołnierza S. przez okres dwóch tygodni oraz zażywania

przeciwbólowych środków farmakologicznych. Po badaniu kontrolnym w dniu 12 kwietnia 2013 roku powódka otrzymała zalecenie korzystania z kołnierza przez kolejne dwa tygodnie. Następnie powódka poddawała się jedynie zabiegom fizjoterapeutycznym. Specjalista z dziedziny chirurgii nie stwierdził trwałych następstw doznanych przez powódkę urazów, które mogłyby być kwalifikowane jako trwałe uszczerbek na zdrowiu.

W tym stanie rzeczy pozwany uznał, iż zgłoszone w pozwie żądanie zapłaty tytułem zadośćuczynienia jest nadmiernie wygórowane, nie przystające do stopnia rozstroju zdrowia spowodowanego udziałem w wypadku. Zdaniem pozwanego powódka wyolbrzymia skutki swojego udziału w wypadku, tak w sferze fizycznej, jak i psychicznej.

Pozwany wskazał na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r. w sprawie o sygn. II CKN 427/00, zgodnie z którym zadośćuczynienie winno stanowić z jednej strony odczuwalną wartość ekonomiczną, z drugiej zaś nie może być nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy, ani też stanowić źródła wzbogacenia. W ocenie pozwanego kwota wypłacona powódce tym kryteriom w pełni odpowiada, a skutkiem tego usprawiedliwione roszczenia powódki należy uznać za zaspokojone.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 marca 2013 roku A. H. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło w miejscowości K.. Sprawca szkody, kierujący pojazdem marki R. o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i uderzył w tył samochodu marki A., którego pasażerką była A. H..

Sprawca zdarzenia posiadał zawartą z (...) S.A. w W. umowę w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne)

Pierwszej pomocy medycznej udzielono A. H. na miejscu zdarzenia, gdzie została wezwana karetka pogotowia, która następnie przewiozła powódkę na Szpitalny Oddział (...) Szpitala Wojewódzkiego w Ł.. Wykonano tam szczegółowe badania, które wykazały u A. H. uraz kręgosłupa lędźwiowo-szyjnego, stwierdzono także uraz powłok głowy i szyi oraz stłuczenie dolnej części grzbietu i miednicy. Powódka tego samego dnia opuściła szpital z zaleceniem wykonania RTG odcinka C oraz L-S.

Dnia 2 kwietnia 2013 roku A. H. została przyjęta na Oddział (...) Szpitala (...) w P. z powodu bólu i zawrotów głowy oraz bólów kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym. Po wykonaniu badania TK głowy oraz kręgosłupa szyjnego zdiagnozowano zniesienie lordozy szyjnej. W dniu 4 kwietnia 2013r. przeprowadzono konsultację ortopedyczną, w wyniku której zalecono noszenie przez poszkodowaną kołnierza ortopedycznego, kontrolę w Poradni (...) oraz leczenie farmakologiczne, po czym wypisano powódkę ze szpitala. A. H. w okresie od 2 do 12 kwietnia 2013 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim.

A. H. kontynuowała leczenie u specjalisty ortopedy - traumatologa, który zaobserwował bólowe ograniczenie ruchów odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa. Zalecono utrzymanie kołnierza ortopedycznego i leczenia farmakologicznego. Przedłużono także okres zwolnienia lekarskiego do dnia 26 kwietnia 2013 roku.

Poszkodowana w dalszym ciągu skarżyła się na utrzymujące się bóle odcinka szyjnego i LS kręgosłupa.

Podczas wizyty kontrolnej w Poradni (...)w dniu 7 czerwca 2013 roku zdiagnozowano u powódki napięte mięśnie przykręgosłupowe, w związku z czym zalecono stosowanie masażu ręcznych.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 14-65)

A. H. systematycznie korzystała z pomocy psychologicznej, której po pewnym czasie zaniechała z uwagi na trudności finansowe. Pierwsza wizyta odbyła się w dniu 7 maja 2013 roku. Poszkodowana skarżyła się na typowe objawy silnej

reakcji na stres (koszmary nocne, obniżone samopoczucie, płacliwość, zaburzenia łaknienia, podwyższony poziom lęku). Praca z nią ukierunkowana była na leczenie zespołu stresu pourazowego, którego objawy nadal u niej występują.

(dowód: zaświadczenie z dnia 30.08.2013r. k. 13)

Biegły sądowy z zakresu neurologii, po przeprowadzonym badaniu powódki i na podstawie zgromadzonej dokumentacji medycznej stwierdził, że powódka na skutek przebytego wypadku doznała 10-procentowego uszczerbku na zdrowiu, albowiem doznała powierzchownego urazu kręgosłupa szyjnego w mechanizmie „smagnięcia biczem”. Do dziś odczuwa niewielkie dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego. Rokowania na przyszłość odnośnie stanu zdrowia A. H. są dobre, istnieje szansa na jej całkowity powrót do zdrowia, niemniej jednak mogą występować okresowe dolegliwości bólowe, wymagające doraźnego przyjmowania leków przeciwbólowych. Przebyty uraz ograniczał aktywność życiową powódki i jej codzienne funkcjonowanie przez okres ok. 6 tygodni w stopniu średnim. Leczenie przez nią podjęte było zasadne.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii k.141-142)

Biegły sądowy z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii rozpoznał u powódki przebyte wykręcenie kręgosłupa szyjnego z następowym zespołem bólowym szyjnym. Obrażenia kręgosłupa szyjnego o charakterze i mechanizmie „smagnięcia biczem” spowodowały powstanie długotrwałego uszczerbku w wysokości 10%. Zgłaszane dolegliwości powstały w wyniku wypadku komunikacyjnego i w bezpośrednim okresie po tym wypadku były dość znaczne. W miarę upływu czasu dolegliwości te zmniejszały się, jednak utrzymywały się nadal do dnia badania. Rokowania co do powrotu pełnosprawnej funkcji organizmu nie są pewne, ponieważ nasilanie się tych dolegliwości może skutkować powstaniem wczesnych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego, tym bardziej, że w badaniu obrazowym utrzymuje się wyprostowanie fizjologicznej lordozy tego odcinka kręgosłupa. Doznane w wypadku obrażenia skutkowały upośledzeniem funkcjonowania powódki w życiu codziennym i wpłynęły na ograniczenie jej aktywności życiowej. Poszkodowana prowadziła przed wypadkiem aktywny tryb życia, jeździła na rowerze, chodziła na aerobik. A. H. po zdarzeniu okresowo wymagała pomocy i wsparcia osób trzecich. Do dnia dzisiejszego przyjmuje środki przeciwbólowe i leki związane z obniżeniem lęku.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii k. 162-163, zeznania świadka M. H. k. 115-115v, zeznania powódki k 115-115v.)

Pismem z dnia 12 czerwca 2013 roku, A. H. reprezentowana przez pełnomocnika wezwała (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 kc, kwoty 76,90 zł tytułem refundacji kosztów leczenia, kwoty 208,11 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu w związku z leczeniem oraz kwoty 186,32 zł tytułem zwrotu utraconych dochodów.

Decyzją z dnia 15 lipca 2013 roku przyznano A. H. kwotę 1.863,27 zł na którą składały się :

- kwota 110,00 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów,
- kwota 66,95 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia,
- kwota 186,32 zł tytułem zwrotu utraconych zarobków,
- kwota 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę.

A. H. pismem z dnia 7 października 2013 roku wniosła o ponowną weryfikację akt szkody oraz dopłatę pozostałej kwoty zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na ww. wystąpienie pozwany poinformował, iż po przeanalizowaniu dokumentacji szkody nie znalazł podstaw do zmiany dotychczas zajętego stanowiska w zakresie przyznanego zadośćuczynienia.

(dowód: akta szkody nr (...))

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie powódki było co do zasady słuszne i zasługiwało w większości na uwzględnienie.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń za szkodę była bezsporna. Spór koncentrował się na ustaleniu rozmiaru krzywdy, jakiej doznała powódka na skutek wypadku z dnia 29 marca 2013 roku i w konsekwencji wysokości należnego jej zadośćuczynienia.

Pozwany zakład ubezpieczeń w związku z przebyłym wypadkiem przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 1 500 zł. Ustalając wysokość zadośćuczynienia pozwany miał na uwadze fakt, iż specjalista z dziedziny chirurgii, który badał powódkę w trakcie postępowania likwidacji szkody toczącego się przed pozwanym zakładem ubezpieczeń nie stwierdził u A. H. trwałych następstw doznanych urazów, które mogłyby być kwalifikowane jako trwały uszczerbek na zdrowiu.

Kwestię stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu, którego doznała powódka w wyniku zdarzenia z dnia 29 marca 2013 roku, Sąd rozstrzygnął w oparciu o opinie biegłych sądowych powołanych w niniejszym procesie na wniosek strony powodowej.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii lek. Med. S. D. po przeprowadzonym badaniu powódki rozpoznał u A. H. przebyte wykręcenie kręgosłupa szyjnego z następowym zespołem bólowym szyjnym. W ocenie biegłego wskazane obrażenia kręgosłupa szyjnego o charakterze i mechanizmie „smagnięcia biczem” spowodowały u powódki powstanie 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Doznane przez A. H. dolegliwości bezpośrednio po wypadku były dość znaczne (ból oraz ograniczenia ruchomości). W miarę upływu czasu dolegliwości te minimalizowały się, jednak utrzymują się do dnia badania. Biegły wskazał, że rokowanie co do powrotu do pełnosprawnej funkcji organizmu nie jest pewne. Nasilanie się dolegliwości może skutkować powstawaniem wczesnych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego, tym bardziej że w badaniu obrazowym utrzymuje się wyprostowanie fizjologicznej lordozy tego odcinka kręgosłupa. Biegły ocenił, że doznane w wyniku wypadku przez A. H. obrażenia skutkowały upośledzeniem funkcjonowania powódki w życiu codziennym i wpłynęły upośledzająco na jej aktywność życiową. Podjęte przez powódkę leczenie i jego kontynuowanie jest nadal zasadne. Powódka w związku z wypadkiem nie wymagała opieki osób trzecich. Jednakże wymagała ich pomocy i wsparcia (dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii k. 162-163)

Również biegły specjalista neurolog lek. Med. G. P. w związku z przebyłym wypadkiem rozpoznał u powódki pourazowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa szyjnego (mechanizm smagnięcia biczem). W ocenie biegłego wskazane urazy spowodowały u powódki urazowy zespół korzonkowy szyjny co stanowi 10 % uszczerbek na zdrowiu. W ocenie biegłego neurologa rokowania na przyszłość odnośnie stanu zdrowia powódki są dobre, istnieje szansa na jej całkowity powrót do zdrowia, niemniej mogą występować okresowe dolegliwości bólowe wymagające doraźnego przyjmowania leków przeciwbólowych. Biegły wskazał, że przebyty uraz ograniczył aktywność życiową powódki i jej codzienne funkcjonowanie przez okres 6 tygodni w stopniu średnim (dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii k. 141-142)

Obie opinie były jasne i fachowe. Biegli w przejrzysty sposób uzasadnili przedstawione w nich wnioski przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy z zakresu swojej specjalności i po przeprowadzeniu badania powoda.

Wskazane opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Podstawą prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia stanowił przepis art. 445 § 1 kc, zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Bezspornym jest, że w rozpatrywanym przypadku powódka poniosła krzywdę, ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, z rozstrojem zdrowia czy wyłączeniem z normalnego życia). A. H. doznała przy tym 10 % uszczerbku na zdrowiu.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki przesłuchanej w charakterze strony, które znajdują oparcie w opiniach biegłych, iż przed wypadkiem powódka była osobą aktywną fizycznie, jeździła rowerem, ćwiczyła. Obecnie z uwagi na występujące dolegliwości bólowe jej aktywność fizyczna nie jest możliwa. Podkreślić należy, że powódka do grudnia 2013r. korzystała z porad psychologa, których musiała zaprzestać z uwagi na trudną sytuację finansową.

Biorąc pod uwagę rozmiar krzywdy doznanej przez powódkę, czas trwania leczenia oraz 10% uszczerbek na zdrowiu powoda, Sąd doszedł do przekonania, iż powódce należne jest zadośćuczynienie w kwocie 15 000 złotych.

Mając na uwadze, że w na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznane zostało powódce zadośćuczynienie w kwocie 1 500 zł, Sąd pomniejszył należne powódce zadośćuczynienie o wskazaną kwotę i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13 500 zł.

Zadośćuczynienie pieniężne stanowi formę naprawienia szkody niematerialnej, stąd jest niemożliwe do ścisłego wymierzenia. Niedający się ściśle matematycznie wyliczyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu orzekającego, który powinien uwzględnić całokształt okoliczności danego wypadku, mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie społeczeństwa (zob. wyrok SA z dnia 28.09.2001 r., III CKN 427/00 LEX nr 52766).

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę ocenę biegłych, że w chwili zdarzenia powódka była w pełni sprawną osobą. Przebyty wypadek wpłynął upośledzająco na aktywność życiową powódki, w szczególności, że powódka jest osobą w stosunkowo młodym wieku. Na skutek zdarzenia A. H. zmuszona była do noszenia przez okres 3 miesięcy kołnierza typu S.. Leczyła się w poradni neurologicznej, ortopedycznej i psychologicznej. Była doleczana rehabilitacyjnie. Przez okres 30 dni przebywała na zwolnieniu lekarskim. Powódka w dalszym ciągu zgłasza opory psychologiczne w trakcie jazdy pojazdem.

Z uwagi na powyższe przyznane powódce zadośćuczynienie zrekompensuje powódce doznaną przez nią krzywdę.

Orzekając o odsetkach Sąd rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu zasądzając kwotę 13 500 zł z odsetkami od dnia 1 listopada 2013r. Wprawdzie, jak wynika z akt szkody, powódka zgłosił szkodę w dniu 12 czerwca 2013r., zatem 30 dniowy termin do wypłaty odszkodowania upłynął w dniu 12 lipca 2013r., jednakże Sąd był związany żądaniem pozwu w zakresie daty, od której powódka wystąpiła z roszczeniem o odsetki.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy art. 100 kpc.

Powódka wygrała proces w 90 %. Mając na uwadze wynik procesu Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) S.A. w (...) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Szczytnie kwotę 728,16 zł tytułem brakujących zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych, które nie zostały uiszczone w trakcie procesu.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 720 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na wskazaną kwotę składały się uiszczona przez powódkę opłata od pozwu - 750 zł i zaliczka na opnie biegłych - 400 zł, koszty zastępstwa procesowego - 2 400 zł, koszt opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł oraz kwota 153 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu powódki na badania przez biegłych. Powódka zamieszkuje w miejscowości S.. Powódka

poniosła koszty transportu na trasie S. - S. - S. – 112 km i S. - E.- S. - 224 km. Powódka korzystała z własnego pojazdu marki V. (...) rok. prod. 1996r. Łączna liczba kilometrów wyniosła 336, średnia cena benzyny - 5,35 zł , a średnie spalanie pojazdu na 1 km wyniosło 0,085 lita benzyny, stąd ustalony przez Sąd koszt dojazdu wyniósł 153 zł.

ZARZĄDZENIE

- odnotować;

- odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełn. powoda i pełn. pozwanego;

- za 14 dni lub z apelacją.

Pisz, dnia 15.09.2014r.